

Arrest

nr. 53 499 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en Mr. B. DE SCHUTTER loco advocaat D. SOUDANT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 6 juli 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 23 juli 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesje origine. U bent afkomstig uit DzheyraKh, Ingoesjetië. U verklaarde dat u uw land van herkomst verliet omdat uw echtgenoot problemen had. Uw echtgenoot was betrokken bij een bloedwraak. U verklaarde dat zijn neef K.(...) op 20 juni 2009 tijdens een gevecht een kennis van hem, T.(...) genaamd, gedood heeft. De familieleden van T.(...) kwamen de volgende dag bloedwraak eisen voor het overlijden van hun familielid. Uw echtgenoot en zijn vader gingen op 22 juni 2009 de ouderen van zijn familie in Nazran opzoeken om via hen te proberen een verzoening tot stand te brengen. Tijdens het verblijf van uw echtgenoot bij de ouderen werd jullie woonst beschoten en ontstond er brand. U en uw schoonmoeder werden na deze brand door de buurman eveneens naar de ouderen van de familie gebracht. Uw echtgenoot besloot onder te duiken. Hij verbleef in Nazran bij de familie van zijn vriend Ilias. U ging naar F.(...), een vriendin van u. U besloot om samen met uw vriendin jullie reis naar Europa te regelen. U verliet samen met uw echtgenoot Nazran op 1 juli 2009 en jullie reisden met een minibus naar België. Jullie kwamen in België aan op 6 juli 2009 waar jullie op dezelfde dag asiel aanvraagden bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van jullie asielaanvraag legden jullie volgende documenten voor: uw binnenlands paspoort, het binnenlands paspoort van uw echtgenoot, zijn rijbewijs, en jullie huwelijksakte.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, Z.(...) Z.(...) (OV. 6.456.596). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar de beslissing van haar echtgenoot en laat niet toe de concrete motieven te kennen die geleid hebben tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van zichzelf. Verzoekster wijst erop dat de kwestieuze akte de juridische en feitelijke overwegingen niet vermeldt die er aan de grondslag van liggen. De motivering is evenmin adequaat. Verzoekster stelt dat het bij het lezen van de bestreden beslissing niet mogelijk is te weten op welke concrete juridische en feitelijke elementen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert om haar de hoedanigheid van vluchteling en subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoekster haalt desbetreffend nog rechtspraak aan van de Raad van State met betrekking tot de motivering door middel van verwijzingen en stelt dat de bestreden beslissing niet de inhoud van de beslissing bevat waarnaar verwezen wordt, noch worden de concrete juridische en feitelijke motieven erin uiteengezet.

Verzoekster levert in wat als een tweede middel dient te worden beschouwd kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt dat er met geen woord gerept werd over de situatie in Ingoesjetië en, dat zij duidelijk heeft uitgelegd hoe zij het slachtoffer is geweest van specifieke wraakacties ingevolge de moord van T. door de neef van verzoeksters echtgenoot, dat zij meent te kunnen worden beschouwd als behorend tot een kwetsbare sociale groep in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en dat het UNHCR in zijn verslag d.d. 17/03/2006 omtrent bloedwraak heeft gesteld dat deze problematiek onder de in artikel 1 ervan kon vallen aangezien slachtoffers van bloedvetes beschouwd kunnen worden als een kwetsbare sociale groep. Volgens verzoekster wordt deze stelling ook bijgetreden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij zij een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij het verzoekschrift voegt, en door de voormalige rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Verzoekster is van mening dat zij aan de hand van een coherent relaas haar gegronde vrees in de zin van artikel 1 van het

Vluchtelingenverdrag voldoende heeft aangetoond. Verzoekster haalt tevens aan dat deze problematiek wordt aangekaart in de documentatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier voegt. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoekster dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de bijzondere kenmerken van de zaak. Verzoekster verwijst naar diverse bronnen waaronder het verslag d.d. 5/11/2009 van COI expert Eurasia dat aan het administratief dossier werd gevoegd, naar informatie van Amnesty International omtrent de algemene situatie in Ingoesjetië, krantenartikelen, een tijdschrift en een televisieprogramma teneinde de algemene toestand in Ingoesjetië aan te tonen. De burgers hebben aldaar te kampen met geweld van officiële strijdkrachten en rebelligroepen. In het licht van de huidige toestand in Ingoesjetië is er sprake van blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wordt banditisme en bloedwraakacties tussen familieclans niet aangepakt. Verzoekster meent dan ook dat het voorgaande geenszins verenigbaar is met de minimale normen van veiligheid en waardigheid die men met artikel 3 van de het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft willen beschermen.

2.2. De artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering in het verzoekschrift aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht, rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De commissaris-generaal heeft evenwel terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van verzoekster echtgenoot, gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met het asielrelaas van haar echtgenoot. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster haar land van herkomst ontvluchtte omwille van problemen die hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die door verzoeksters echtgenoot werden aangehaald (stuk 15, Vragenlijst, p. 2). De commissaris-generaal oordeelde en verduidelijkte in de beslissing van verzoekster dat de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten gebaseerd zijn op de motieven aangebracht door haar echtgenoot en hij kon aldus concluderen dat in haar hoofde een gelijklopende beslissing moest worden genomen. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat haar geval analoog of commensurabel is aan de situatie die aan de grondslag ligt van de Franstalige arresten van de Raad van State waarvan zij de verwijzing opneemt. Verzoekster betwist tenslotte niet dat zij haar asielaanvraag verbonden heeft aan de asielaanvraag van haar echtgenoot waardoor de genomen beslissing in haar hoofde voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van haar echtgenoot waarvan trouwens een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier (RvS 21 februari 2007, nr. 168.045; RvS 9 december 2005, nr. 152.447). Hier kan geen motiveringsgebrek uit worden afgeleid.

2.4. Met betrekking tot haar tweede middel bevestigt de Raad op grond van de gegevens van het dossier alsmede op grond van het verzoekschrift dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, Z.Z. Zij roept geen eigen motieven in. Ook het merendeel van de documenten die zij neerlegt zijn identiek aan diegene die door haar echtgenoot werden neergelegd en die in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag werden besproken.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 53 498 van 20 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, Z.Z. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoeker geeft kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd hoe hij en zijn gezin het slachtoffer zijn geweest van specifieke wraakacties in gevolge de moord van T. door zijn neef. Verzoeker wijst er op dat het UNHCR in zijn verslag d.d. 17/03/2006 omtrent bloedwraak heeft gesteld dat deze problematiek onder de in artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) kon vallen aangezien slachtoffers van bloedvetes beschouwd kunnen worden als een kwetsbare sociale groep. Volgens verzoeker wordt deze stelling ook bijgetreden in de voormalige rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen en ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarvan hij een arrest bij zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker is van mening dat hij aan de hand van zijn coherent relaas en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken zijn gegronde vrees op grond van bloedwraak in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag voldoende kan aantonen. Volgens verzoeker erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er heel wat bloedvetes zijn in Ingoesjetië. Verzoeker haalt tevens aan dat deze problematiek wordt aangekaart in de documentatie die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier voegt. Waar hem wordt verweten dat hij geen begin van bewijs kan voorleggen van de moord op T., verwijst verzoeker naar de documenten die hij bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd.

Aangaande de vaststelling dat verzoeker onaannemelijk weinig weet over de gedode persoon en de omstandigheden daarvan, herhaalt verzoeker dat hij niet rechtstreeks betrokken is bij de dood van T., maar enkel het slachtoffer is van bloedwraak omdat hij een familielid is van de dader. Verzoeker meent dat men desbetreffend tevens rekening dient te houden met het feit dat hij nog jong is, terwijl de regeling van de bloedwraak en de eventuele poging tot verzoening een zaak voor de ouderen van de familieclan is. Verzoeker motiveert dat hij geen informatie heeft opgezocht betreffende zijn zaak, omdat zij gelet op de huidige situatie in Ingoesjetië de gewoonte hebben om geen gevoelige thema's aan te kaarten per telefoon, aangezien het aldaar niet uitzonderlijk is dat de gesprekken afgeluisterd of afgetapt worden. Volgens verzoeker kan men niet uitsluiten dat familieleden van de gedode persoon contacten zou hebben bij de overheid of de telefoondiensten waardoor zij toegang zouden kunnen krijgen tot de inhoud van de telefoongesprekken.

Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de omstandigheden van het eerste gesprek tussen beide families betrokken bij de bloedwraak, herhaalt verzoeker dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen zijn moeder zagen, maar geen gesprek met haar hebben gevoerd en dat verzoekers echtgenote toen in de keuken was, waardoor haar verklaringen terzake enkel berusten op vermoedens. Verzoeker is bovendien van oordeel dat deze tegenstrijdigheid niet van die aard is te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vrees noch aan de voorgelegde documenten.

Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote betreffende de plaats waar hun documenten zich bevonden tijdens de brand van hun woning, verwijst hij naar de toestand van paniek en verwarring onder de vrouwen en het feit dat beiden nog niet zolang gehuwd zijn, waardoor zijn echtgenote niet alles kon weten over de gewoonten van het ouderlijk huis. Verzoeker meent tevens dat de vergissing van zijn echtgenote niet van die aard was om het asielrelaas ongeloofwaardig te maken.

Betreffende de tegenstrijdigheden aangaande het initiatief voor de reis naar Europa stelt verzoeker dat hun verklaringen te letterlijk zijn geïnterpreteerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verduidelijkt dat hij zich diende te verschuilen en dat bijgevolg zijn echtgenote de reis heeft geregeld en zij niet onmiddellijk geweten hebben waarheen zij zouden gaan. Verzoeker geeft aan dat er geen onenigheden tussen hen beide bestonden omtrent het land van bestemming.

Verzoeker werpt nog op dat onduidelijkheden over de reisweg op zich het gegrond karakter van de vrees niet kunnen ontnemen. Onduidelijkheden omtrent de reisroute kunnen volgens verzoeker het gevolg zijn van allerlei redenen, zoals een trauma, de vrees voor mensensmokkelaars, enz... Een onduidelijkheid omtrent de reisroute brengt niet automatisch met zich mee dat het gevaar in het land van herkomst onbestaand is of dat het asielrelaas ongeloofwaardig is. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met de bijzondere kenmerken van de zaak. Verzoeker verwijst naar het verslag d.d. 5/11/2009 van COI expert Eurasia dat aan het administratief dossier werd gevoegd, teneinde de algemene toestand in Ingoesjetië aan te tonen. De burgers hebben aldaar te kampen met geweld van officiële strijdkrachten en rebelligroepen. In het licht van de huidige toestand in Ingoesjetië is er sprake van blind geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wordt banditisme en bloedwraakacties tussen familieclans niet aangepakt. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst zonder blootgesteld te worden aan blind geweld of aan andere onmenselijke behandelingen. In fine van zijn verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omdat

er met geen woord wordt gerept waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Ter terechtzitting legt verzoeker een enveloppe neer met een aantal stukken waarvan hij reeds kopieën had toegevoegd aan zijn verzoekschrift.

2.2. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek. In fine van zijn verzoekschrift voert hij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De Raad merkt op dat deze wetsartikelen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering in het verzoekschrift aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de complexe veiligheidssituatie in Ingoesjetië een individuele beoordeling van de van de vraag naar bescherming noodzakelijk maakt. De commissaris-generaal stelt vervolgens vast dat verzoeker de situatie van bloedwraak waarbij hij betrokken zou zijn niet aannemelijk maakt omdat elk begin van bewijs van de moord ontbreekt, hij bijzonder weinig weet over de gedode persoon en wie de bloedwraak heeft uitgesproken en omdat hij zich vanuit België niet verder heeft geïnformeerd over deze situatie. Bovendien wordt in de bestreden beslissing gewezen op tegenstrijdige verklaringen die verzoeker en zijn echtgenote aflegden over de wijze waarop de bloedwraak werd uitgeroepen, over de plaats waar hun documenten lagen tijdens een brand en over de organisatie van hun reis naar Europa. Daarbij komt dat het relaas van hun reisroute ongeloofwaardig is waardoor het vermoeden ontstaat dat zij hun reispaspoort verheimelijken. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, komt de commissaris-generaal op grond van een analyse van de gegevens tot het besluit dat er actueel in Ingoesjetië voor burgers geen risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

2.4. Daargelaten de vraag of een situatie van bloedwraak in verband kan worden gebracht met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag, benadrukt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk begin van bewijs van de moord op T. ontbreekt. Verzoeker tracht dit argument te weerleggen door te verwijzen naar de stukken die hij aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd (Verzoekschrift, stukken 2-8), waarvan er terechtzitting originelen werden neergelegd. Eerst en vooral voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift een Franstalig arrest toe van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad merkt hierbij op dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft en geen precedentswaarde heeft die

bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvS 28 maart 2006, nr. 156.942), waardoor dit arrest geen invloed heeft op de beslissing in verzoekers geval. Vervolgens merkt de Raad aangaande de bewijsstukken uit de Russische Federatie op dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij deze stukken niet eerder in de asielpprocedure kon neerleggen. Hij geeft hieromtrent geen enkele uiteenzetting. Met betrekking tot het "attest van het ziekenhuis te Nazran", het "attest van het spiritueel moslimcentrum van de Republiek Ingoesjetië" en het "attest van de administratie van het Dzheyrakh district", merkt de Raad op dat het gesolliciteerde verklaringen betreffen die meer dan een jaar na de vervolgingsfeiten werden opgesteld en waaraan slechts zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegedicht. Het "attest van het ziekenhuis te Nazran" geeft weer dat T. werd behandeld naar aanleiding van een steekwonde in de buikstreek en daarna overleed, maar geeft geen aanwijzingen over de concrete omstandigheden waarin de patiënt deze steekwonde heeft opgelopen. Het "attest van de administratie van het Dzheyrakh district", geeft een familieband weer, maar vormt geen bewijs van de implicatie van verzoeker in een situatie van bloedwraak. De bevestiging van deze situatie van bloedwraak in het "attest van het spiritueel moslimcentrum van de Republiek Ingoesjetië" kan bezwaarlijk objectief worden genoemd, waardoor de waarde hiervan erg beperkt is. Betreffende de "procedureakte in het strafdossier lastens zijn neef" dient erop te worden gewezen dat louter melding gemaakt wordt van het feit dat verzoekers vermeende neef verdacht is in een strafzaak ten gevolge van "zware lichamelijke letsels met fatale gevolgen", doch geenszins een situatie van bloedwraak wordt vermeld. Het neergelegde document van het "Ministerie voor Noodgevallen n.a.v. de brand" betreft een fotokopie waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend. Gefotokopieerde en gefaxte documenten zijn immers gemakkelijk te vervalsen en hebben geen bewijswaarde (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien wordt in dit document geen melding gemaakt van het adres waar de brand heeft gewoed waardoor niet zonder meer kan worden afgeleid dat het desbetreffend om verzoekers woning gaat. Ook de neergelegde foto's, die een vernield bouwsel met golfplaten dak weergeven, laten niet toe te besluiten dat ze een weergave vormen van de brandschade aan verzoekers woning. Uit wat voorafgaat blijkt dat de stavingsstukken die door verzoeker werden aangebracht niet bij machte zijn de motieven van de bestreden beslissing aan te tasten.

2.6. Documenten hebben bovendien slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. De Raad benadrukt dat van een kandidaat- vluchteling kan worden verwacht dat hij alle pertinente informatie over zichzelf en zijn verleden kan geven, zo gedetailleerd als nodig is om de relevante feiten vast te kunnen stellen. Hij moet een coherente verklaring afleggen over alle redenen die hij inroept ter ondersteuning van zijn asielaanvraag (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, Genève, 1992, nr. 205). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers verklaringen over de gedode persoon uitzonderlijk vaag zijn. Zo weet verzoeker niet wat de voornaam is van de persoon die door zijn neef werd gedood, wie zijn ouders zijn, wat de reden van diens dood is, op welk moment van de dag het incident plaatsvond, noch of er politie of een ziekenwagen ter plaatse is geweest (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 10-11). Uit het gehoorverslag blijkt eveneens dat verzoeker geenszins op de hoogte was van wie de bloedwraak is komen uiten noch wat er exact werd gezegd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 12). Verzoeker blijkt evenmin op de hoogte van de namen van de "ouderen" van zijn eigen familie die hem vergezelden bij een verzoeningspoging in Nazran de dag nadien (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 13). Het is geenszins onredelijk om op grond van deze gegevens te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij betrokken is bij een situatie van bloedwraak. De verschoningsgronden die verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert voor zijn onwetendheid, met name dat hij niet rechtstreeks betrokken is bij de dood van T. en enkel mogelijk slachtoffer is van de bloedwraak omdat hij een neef is van de dader en het feit dat de bloedwraak en de verzoening een zaak zijn van "ouderen" in de familie waardoor zijn jonge leeftijd zijn gebrek aan kennis verklaart, kunnen niet worden aanvaard. Zijn onrechtstreekse betrokkenheid en jonge leeftijd rechtvaardigen niet dat verzoeker dermate vaag blijft over de concrete omstandigheden van de bloedwraak die de rechtstreekse aanleiding vormde voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst. In de bestreden beslissing werd daarenboven terecht gesteld dat verzoekers gebrek aan interesse voor de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, afbreuk doet aan zijn beweerd vrees voor vervolging. Van verzoeker mogen in elk geval minstens inspanningen worden verwacht om zich na zijn aankomst op Belgisch grondgebied verder te informeren over de situatie in het land van herkomst, wat hij blijkens zijn eigen verklaringen niet heeft gedaan (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 3). Verzoekers stelling dat hij zelf geen informatie heeft opgezocht betreffende zijn zaak omdat men in Ingoesjetsië niet de gewoonte heeft om over gevoelige zaken te praten aan de telefoon omdat de gesprekken er vaak afgeluisterd of afgetapt worden en niet uit te sluiten valt dat de familie van de gedode persoon contacten zou hebben bij de overheid of de telefoondiensten waardoor zij toegang hebben tot de inhoud van de telefoongesprekken is louter een post-factum verklaring om de afwezigheid

van initiatief terzake te vergoelijken. De bewering dat de gesprekken er vaak afgeluisterd of afgetapt worden wordt bovendien geenszins objectief aangetoond. De Raad stelt zich bovendien de vraag op welke wijze verzoeker dan wel de stukken verkregen heeft die bij het verzoekschrift gevoegd zijn en waarvan hij de originelen ter terechtzitting neerlegt, rekening houdend met verzoekers stelling dat er over dergelijke gevoelige informatie niet zou worden gecommuniceerd.

2.7. Verzoekers argumentatie betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de omstandigheden van het eerste gesprek tussen beide partijen betrokken bij de bloedwraak, weerlegt deze tegenstrijdigheden niet. Verzoeker beweerde immers dat hij en zijn vader op de binnenplaats waren en dat toen deze mensen aanklopten, zijn vader hen uitnodigde om binnen te komen, maar dat ze dit weigerden en niet op de binnenplaats kwamen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 12). Verzoekers echtgenote verklaarde daarentegen dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen wel op de binnenplaats kwamen en dat verzoekers moeder het eerste contact met hen had. (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 8). Het feit dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift poneert dat de personen die de bloedwraak kwamen uitroepen zijn moeder zagen maar zij geen gesprek met haar gevoerd hebben en de verklaring dat zijn echtgenote toen in de keuken was waardoor haar verklaringen terzake alleen berusten op vermoedens zijn slechts pogingen om de tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken, maar kunnen deze tegenstrijdigheden die feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier niet opheffen of weerleggen.

2.8. Ook inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote betreffende de plaats waar hun documenten zich bevonden tijdens de brand van hun woning, poogt verzoeker opnieuw de incoherenties te minimaliseren door te verwijzen naar de toestand van paniek en verwarring onder de vrouwen en het feit dat beiden nog niet zolang gehuwd zijn waardoor zijn echtgenote niet alles kon weten over de gewoonten van het ouderlijk huis. Deze argumenten zijn opnieuw post factum en zijn niet bij machte om de vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen of te verklaren. Verzoeker opperde immers dat de documenten, samen met alle andere documenten in de keuken in een map lagen tijdens de brand (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 5). Verzoekers echtgenote gaf in eerste instantie aan dat verzoekers moeder aan de buurman had gevraagd om de documenten die in haar slaapkamer lagen te gaan halen tijdens de brand. Verzoekers echtgenote vermeldde dat dit de reden was waarom de documenten nog gespaard waren (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 4). Toen verzoekers echtgenote werd gewezen op verzoekers verklaringen, die had verteld dat de documenten in de keuken lagen, antwoordde ze dat ze altijd wist dat de documenten in de slaapkamer van haar schoonmoeder lagen, maar dat ze misschien van plaats veranderden. Toen haar werd gewezen op het feit dat ze eerder had verklaard dat haar schoonmoeder tegen de buurman had gezegd dat ze in de slaapkamer lagen, antwoordde ze dat ze het niet had gezien (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 5). Een toestand van paniek of verwarring of de onwetendheid omtrent de gewoonten van het huis kunnen verklaren waarom verzoekster destijds zelf niet exact wist waar de documenten lagen, maar kan geenszins verzoeksters gedrag tijdens het gehoor verschoenen waarbij ze bij confrontatie met haar eerdere verklaringen haar versie steeds wijzigt. Dergelijk gedrag verzwakt eerder de geloofwaardigheid van haar relaas in plaats van deze te versterken.

2.9. De tegenstrijdigheden aangaande het initiatief voor de reis naar Europa blijken evenzeer duidelijk uit het administratief dossier. Verzoekers echtgenote stelde dat zij alleen de reis georganiseerd heeft buiten medeweten van haar echtgenoot omdat die daarmee toch niet zou instemmen aangezien hij enig kind is en zijn ouders niet zou willen achterlaten. Haar echtgenoot vernam volgens haar daarom pas in de wagen dat ze naar Europa vertrokken (stuk 5, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 7). Verzoeker verklaarde daarentegen dat beiden de reis hebben georganiseerd weliswaar vooral op initiatief van zijn echtgenote, doch maakt geenszins melding van het feit dat hij pas later op de hoogte werd gesteld van het doel van de reis (stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/06/2010, p. 8). Verzoekers post factum-betoog dat de verklaringen te letterlijk zijn geïnterpreteerd en zijn uitleg dat hij zich diende te verschuilen waardoor zijn echtgenote de reis heeft geregeld en zij niet onmiddellijk geweten hebben waarheen zij zouden gaan, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op.

2.10. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas. Er werd in casu vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het aantal busstops, dat verzoeker niet weet via welke landen hij gereisd is, via welke land hij de Europese Unie is binnengekomen en of er al dan niet reisdocumenten werden gebruikt. Verzoeker verklaarde dat er geen enkele controle gebeurde tijdens deze reis hoewel uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat bij binnenkomst van de Europese Unie strenge identiteitscontroles plaatsvinden. Op basis van voorgaande vaststellingen

samen met de vaststelling dat enkel de laatste bladzijden van de binnenlandse paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote volledig verbrand zijn, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vermoeden dat verzoeker de Belgische asielinstanties bewust informatie over een door hem verkregen reispaspoort achterhoudt. De Raad treedt verzoekers affirmatie bij dat de onduidelijkheid over de reisweg niet automatisch met zich brengt dat het gevaar in het land van herkomst onbestaand is of het asielrelaas ongeloofwaardig is, maar stelt vast dat de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over hun reisweg in de bestreden beslissing enkel een bijkomend argument vormen die het weinig aannemelijk karakter van verzoekers asielaanvraag verder ondersteunen.

2.11. Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, wordt de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Aangezien, zoals hoger reeds werd gesteld, het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig is, kan evenmin een reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, worden vastgesteld. Om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, dient verzoeker immers het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Een verwijzing naar een algemene situatie over het geweld van officiële strijdkrachten en rebellengroeperingen, banditisme en bloedwraak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Bovendien blijkt uit de informatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onredelijk te werk gaat wanneer hij op grond van deze informatie besluit dat de situatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan die dit besluit aan het wankelen brengt.

2.12. Tenslotte wenst de Raad erop te wijzen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.6. Voor zover verzoekster in haar tweede middel de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat dit verdragsartikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. Verzoekster verwijst in het kader van artikel 3 van het EVRM uitvoerig naar de informatie die aanwezig is in het administratief dossier, naar informatie van Amnesty International omtrent de algemene situatie in Ingoesjetië, een krantenartikel, een tijdschrift en het televisieprogramma VRANCKX. Uit de objectieve informatie van het administratief dossier blijkt echter dat "(...) sinds het begin van het conflict in de buurrepubliek Tsjetsjenië in 1999 de rebellenbeweging gaandeweg ook in Ingoesjetië activiteiten is gaan ontplooiën. Afgezien van een eenmalige grootschalige actie in juni 2004, voerde de rebellenbeweging kleinschalige aanvallen uit, specifiek gericht tegen militairen en andere vertegenwoordigers van de autoriteiten. Sinds 2007 is er een toename van het aantal incidenten waarbij de rebellenbeweging militaire doelwitten viseerde, maar waarbij slechts een zeer beperkt aantal burgerslachtoffers vielen. De autoriteiten proberen de rebellie te bestrijden met zowel uitgebreide

zoekacties waarbij ganse wijken of dorpen worden afgezet als met gerichte arrestaties. Hierbij kunnen ook slachtoffers vallen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat veel van deze acties zonder wezenlijk geweld worden uitgevoerd en dat het aantal burgerslachtoffers veroorzaakt door acties van de autoriteiten beperkt blijft. De situatie in Ingoesjetië is dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet". (stuk 19, Landeninformatie, Subject Related Briefing "*Ingoesjetië Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*"). De door verzoekster neergelegde informatie maakt niet aannemelijk dat de situatie in Ingoesjetië dusdanig gewijzigd zou zijn dat zij het risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De informatie die verzoekster aanreikt, behandelt verscheidene incidenten die zich in Ingoesjetië hebben voorgedaan, welke in dezelfde lijn liggen van de incidenten waarover het veiligheidsrapport van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen informeert. Verzoekster toont niet afdoende aan dat de door haar neergelegde stukken een andere beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië noodzakelijk maken. De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is bovendien gebaseerd op een scala aan publiek beschikbare rapporten, artikels en analyses over Ingoesjetië aangevuld met een eigen analyse van incidenten die zich tussen begin maart en eind december 2008 hebben voorgedaan in de republiek en die door het informatieagentschap Kavkazkiy Uzel werden opgenomen in een chronologisch overzicht. De desbetreffende informatie geeft zelf ook aan dat hoewel de verzamelde lijst van incidenten wellicht niet volledig is, deze toch een representatief beeld geeft van wat er zich in de republiek afspeelt (stuk 21, landeninformatie, Subject Related Briefing "*Ingoesjetië Veiligheidssituatie in Ingoesjetië*", p. 4). De documentatie die verzoeker aanvoert vermag aldus geen afbreuk doen aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

2.8. De bestreden beslissing is gestoeld op deugdelijke juridische en feitelijke motieven. De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. GEES ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.GEES

F. TAMBORIJN